

RONIL CAINE

MR. VÉGRE ELMONDJA A TÖRTÉNETÉT...
FRANKLIN
TITKA

RONIL CAINE
Mr. Franklin titka

novella

Szerkesztő:
Cs. Fehér Katalin

Borítóterv: Ronil Caine
Borítófotó: Andrea Piacquadio / Pexels

Megjelent:
Galaktika magazin 322 (2017. január)

A regény története és szereplői mind a szerző fantáziájának szüleményei. Bármilyen hasonlóság valós eseményekkel vagy személyekkel pusztán a véletlen műve lehet.

© 2017 Zelnik Péter Zénó

A mű szerzői jogvédelem alatt áll. Tilos annak részét vagy egészét közölni, megosztani, posztolni, másolni, nyomtatni a szerző írásbeli engedélye nélkül.

Bővebb információ és kapcsolat:

ronilcaine.com
facebook.com/ronilcaine

*„Nem az a fontos, hogy milyen messzire utazott az ember,
hanem hogy mennyire él.”*

Henry David Thoreau

9ÉVIG dolgoztam Mr. Franklin farmján, egészen a haláláig. A halálos ágyán elmondta nekem élete legnagyobb titkát, amit egy hónapja nem vagyok képes feldolgozni, ezért leírom, hátha attól könnyebb lesz. Ha ezt olvassák, akkor én már nem élek, mivel miután leírom, el fogom rejteni a történetet, mert úgy érzem, jobb, ha ezt minél később tudják meg mások.

Mr. Franklin nyolcvanhárom évesen távozott az élők egyre gyarapodó táborából. Utódok és egyéb rokonok híján a teljes vagyonát szétszította a világ öt legnagyobb segélyszervezete között, amik így egyenként több száz millióhoz jutottak svájci frankban, dollárban, euróban, vegyesen. A személyzet is korrekt végkielégítést kapott, amit a hagyatékot intéző ügyvéd osztott ki a végrendeletnek megfelelően. Ennek része volt az is, hogy a farmot a gondjainkra bízta, egyenlő tulajdonrészt kaptunk belőle, és én maradtam az operatív vezető.

Mr. Franklin egy hatalmas birtokon élt, amihez gyümölcsös, lovarda, legelők, erdők, szőlősök és tavak tartoztak. Az egészséget annyira automatizáltuk, amennyire csak a jelenlegi technológia engedte. Mr. Franklinnek elképesztő ötletei voltak arra, hogyan lehet jobba tenni egy farmot. A világ különböző pontjairól szedte össze a tudást és a technológiát, ami a fejlesztésekhez és termeléshez kellett.

Az egész birtokot képes vagyok irányítani a telefonomról, látom minden állat egészségügyi állapotát, még a lazacokét is a halastóban. Amit itt megtermeltünk vagy tenyésztettünk, az a legjobb minőségű volt, amit csak ember elérhet.

Természetesen az egész farm önfenntartó volt. Minden energiát megtermelt a működéséhez és a luxushoz, amiben

Mr. Franklin élt. Ragaszkodott hozzá, hogy ez így legyen, a legkisebb mértékben sem akarta megzavarni a bolygó egyensúlyát.

Bámulatos volt a körforgást figyelni, ami itt zajlott. Mindent újrahasznosítottunk, a felesleget pedig eladtuk. A legmenőbb éttermek állnak sorba a mai napig, hogy nálunk vásárolhassanak, mert ezt a minőséget kevesen tudják, amit mi.

Mr. Franklin visszavonultan élt, mintha mindezt csak a saját szórakoztatására csinálná. A birtok, mint gazdaság, nem sok hasznot hozott, neki mégis rengeteg pénze volt. Ezt sokan furcsállották a környezetében, de senki sem bátorkodott megkérdezni vagy utánajárni.

A villa, amiben Mr. Franklin lakott, szintén ellátja magát energiával, és minden funkciója irányítható és ütemezhető a mobilomról. Szinte szédítő az a technológia, amit Mr. Franklin beletett az épületbe. A fűtéstől a világításon át a pormentesítésig minden önműködő, de hangolható. Kivéve talán a kandallót – az egy klasszikus darab.

Mr. Franklin életéről senki nem tudott semmit, bárkit kérdeztem is a kilenc év alatt. Egyedül élt, és csak ritkán látogatták meg, főleg üzleti partnerek, legalábbis ő így hivatkozott rájuk. Ha egyik-másikkal beszéltem pár szót, mindig Mr. Franklin korrektségét méltatták, meg olyanokat mondtak, hogy ritka az ilyen egyenes üzletember a világban.

Sokat nem kutakodtam utána, de olyan alapvető dolgokra sem kaptam választ, mint a származása vagy meggazdagodásának háttere.

Legendák persze keringtek, de azokra sosem adtam. A személyzetnek van bőven szabadideje arra, hogy ilyen történe-

teket találjanak ki, és jól tudják, hogy lesz rá hallgatóságuk. Kivéve engem.

Az ügyvédjével több alkalommal beszélgettem, de szerintem ő sem tudott többet, csak azt hajtogatta, örülhetünk, hogy a munkaadónk ilyen jól megfizetett minket, és hogy az ő praxisa alatt még nem találkozott ilyen szavahihető és jó szándékú emberrel.

Az, hogy munkát kaptam Mr. Franklinnél, kétségtelenül fordulópont volt az életemben, de korántsem akkora, mint a halála. A legérdekesebb ember, akivel valaha találkoztam, és tudom, hogy ezt valamennyien így gondolják, akik ismerték őt.

MINDENKIT MR. FRANKLIN utazásai izgattak a legjobban. Állítólag az egész világot bejárta, többnyire mégsem tudta senki, mikor ment el és jött haza, de sokszor még azt sem, hogy ki vitte ki a reptérre vagy hozta vissza a birtokra. Én tartózkodtam a leggyakrabban a villában, de én sem tudtam többet. Néha bejelentette az útjait, hogy mettől meddig nem lesz a birtokon, máskor nem szólt, csak elment. Többször vittem el én is a városba, ahol azt mondta, jönnek érte, vagy a nemzetközi reptérre, ahol sosem kérte, hogy bármiben is segítek neki, csak leült a váróban, és megvárta, míg elmegyek. De olyan is előfordult, hogy minden előzetes bejelentés nélkül másfél hétig nem láttuk, csak egy e-mailt küldött, hogy jól van, és hogy mikor fog visszajönni.

Különösnek találtam ezeket az eltűnéseket, de nem nyomoztam a munkáltatóm után. Úgy gondoltam, nincs közöm hozzá, ha ő a legügyesebb mestertolvaj a földön, vagy titkos ügynök, aki lopakodva, különféle küldetésekre utazik a világban high-tech kütyükkel felszerelve, vagy ha éjjelente vámpírként, denevér alakban repül ki az ablakon, hogy vérbő préda után nézzen. Nekem nem voltak elméleteim, csak tettem a dolgom, amire szerződöttem.

Ami viszont valóban megtörtént – ha nem is pont úgy, ahogyan azt legtöbben elmesélik –, hogy farmja előző vezetőjét ő maga ölte meg. Bár akadtak furcsa körülmények, végül Mr. Franklint felmentették, mondván, jogos önvédelem volt. Ő akkor hetvennégy éves volt, míg a menedzser éppen harmincöt, mégis meg tudta ölni egy piszkavassal. A vezetőről kiderült, hogy már több munkaadóját kirabolta, és egy nyomozás újrainyitása során az is kiderült, hogy

egyiküket ő ölte meg, noha eddig úgy hitték, balesetben vesztette életét.

Mr. Franklin azt vallotta a bíróságon, hogy a menedzser pénzt követelt tőle, megfenyegette, majd amikor látta, hogy nem számíthat semmire, nekirontott. Ő pedig felkapta a piszkavasat, és fejbe verte a támadóját. Hittek neki, mert akkor még meglepően jó erőben volt, bár sokaknak sántított a történet, hogy mégis hogyan győzött le egy hetvennégy éves úr egy ereje teljében lévő, aljas, tolvaj gyilkost. De én ezt sem firtattam.

Ki merem jelenteni, hogy én jóban voltam Mr. Franklinnel. Sokat beszélgettünk, bár főként általános dolgokról, néha mesélt egzotikus országok különös szokásairól, máskor engem kérdezgetett a terveimről, amire mindig annyit válaszoltam, hogy tervezés alatt, ami talán nem számít hazugságnak, de éppen igaznak sem mondanám. Legtöbbször a farmot érintő kérdéseknél kötöttünk ki, és az itt található ritka állatokról elmélgedtünk. Nagy tudású, sokat látott embernek tartottam őt.

A többi alkalmazottjával nem nagyon beszélt, de engem, azt hiszem, kedvelt. Mindig kikérte a tanácsomat a birtokkal kapcsolatban is, mielőtt bármit változtatott vagy újított benne, és ha akadt egy ötletem, meghallgatta, és ha tetszett neki, támogatta.

A kilenc év alatt, amíg neki dolgoztam, korrekt és kedves, idős úrnak ismertem meg. Soha nem viccelődött, de soha nem is mondott mást, mint ami a pontos valóság. Még csak nem is ferdített el semmit. Ha mondott egy időpontot, hogy valami addigra úgy lesz, akkor úgy is lett. Minden bért, számlát időre

kifizetett. Soha nem felejtett el a születésnapjainkon valami aprósággal kedveskedni, és bár elvárta, hogy mindenki hozzá hasonlóan precíz legyen, elnéző volt velünk, ha mégsem tartottuk a lépést.

Ha olyan dolgról kérdezték, amit nem akart elmondani, elegánsan kitért a válasz elől, de hazudni nem hazudott.

Ezért is döbbsentett meg annyira az utolsó dolog, amit elmesélt, mielőtt meghalt. Mert minden porcikám azt súgja, hogy igazat mondott, mégsem vagyok képes elhinni, hogy minden úgy történt, ahogyan azt ő elmondta.

A SZEMÉLYZETET reggelente én fogadtam a házban, és este én engedtem haza. Nem mindenki volt egész nap a birtokon, de nagyjából hat órakor már mindenki távozott, és utánuk én. Bent laktam a városban, négy kilométerre a birtok határától. Egy régi elektromos autóval jártam Mr. Franklinhez, vittem neki reggelit, és felolvastam a fontosabb híreket egy tabletről. Ezután, ha akart, sétáltunk a birtokán, megcsodálta a ménesét, vagy levittem a kis golfautójával a tópartra, ahol szép időben akár órákig is elüldögélt, és nézte a fehér meg a fekete hattyúkat, ahogy keringőznek a tükörsima vízen.

A tó felett időnként megjelent egy-egy errefelé ritka madár, amiket Mr. Franklin hozott a birtokára, pontosabban fogadott örökbe a világ különböző pontjain működő madárkórházakból. Papagájok, pávagalambok, fénysergélyek, gólyák, búbos bankák, verebek és a kedvencei – de azokat mindenki nagyon ritkán látta –, egy kardinálistinty pár. Mr. Franklin úgy hívta a hímet, hogy a boldogság vörös madara.

Nap végén kikészítettük Mr. Franklinnek a vacsoráját, majd elhagytuk a házat. Nagyjából így ment ez kilenc évig, és, amennyire tudom, többnyire előtte is. Csak akkor lazítottunk, ha Mr. Franklin elutazott.

Egyik este Mr. Franklin kérte, hogy maradjak még. Halaszthatatlan dolgom nem volt arra az estére, így maradtam. Akkor már egy hete eléggé gyengének mondta magát, és mindennap a házban maradt. Hívtam hozzá orvost, aki azt mondta, Mr. Franklin jól van, csak fáradt; pihenjen sokat, szedjen vitaminokat, és egyen többet. Miután a doktor elment, Mr. Franklin mosolyogva megkért, hogy soha többet ne hívjak orvost neki.

A ház tele volt drága, régi bútorokkal, festményekkel, trófeákkal, szobrokkal és vázákkal. Mr. Franklin a földgolyó minden szegletéből hozott valami érdekeset, és nem zavarta, hogy a berendezés ilyen eklektikus lett. Egyszer utalt rá, hogy szereti a világ sokszínűségét, és boldog, hogy ezt viszontlátja a házában. Afrikai faragások és maszkok, ázsiai kelmék, perzsa díszszőnyegek, japán fegyverek és rajzok, dél-amerikai szobrocskák, különféle francia műalkotások, olasz bútorkülönlegességek és egy mesés, zöldes színekben játszó Zsolnay-szobor, ami két egymásba fonódó halat formázott. A házban sétálni valóban nem mindennapi élmény volt, nekünk, alkalmazottaknak sem. Az egyik szakácsnő – aki akkor már tizennyolc éve szolgált ott – mondta egyszer, hogy ez a villa egy „best of művészettörténeti kiállítás”. Egy takarítónő pedig úgy vélte, Mr. Franklin a mükincsekből gazdagodott meg. Amikor mondta, egyetértettem vele, pedig nem volt igaza, mint később kiderült.

A hálósobában kellemes illat maradt vissza a délelőtt égett távol-keleti füstölőkől. A késő délutáni napsugarak hatalmas arany piramist rajzoltak az egyik sarokba, ahogy mindig, ebben az időpontban. Aztán gyorsan eljött a szürkület, mikor a nap lebukott a birtok végén álló fák mögé.

Én egy karosszékből ültem az ágya és az ablak közé, egy kényelmes karosszékből, aminek a karfái szép részletekkel megmunkált oroszlánfejeket formáztak. Tekintélyt parancsolóan meredtek előre, mintha őriznék azt, aki a székben ül. Vártam, hogy Mr. Franklin mit fog mondani, közben végigfuttattam az ujjaimat a finom faragáson és a selymes kárpiton.

Mr. Franklin az ágyán feküdt, a takaróját a hasáig húzta, és azon összekulcsolta a kezét. Kérésére begyújtottam a kandallóját. Nem volt hideg, de ő szerette volna nézni a tüzet. Egy darabig szótlánul hallgatta a hasábok roppanásait, szemé élénken csillogott a meleg fényben. Aztán egyszer csak felém fordult, és azt mondta:

– Elmondom neked a titkom, amit mindenki tudni szeretne. Nem élek már sokáig, úgyhogy nem számít, ki tudja, de életemben nem mondhattam el senkinek. A két kérdésre, ami mindenkit érdekel, hogy hogyan gazdagodtam meg, és hogyan utazom a világban, ugyanaz a válasz. Képes vagyok rá, hogy a tér bármelyik pontjára átlépjek egyetlen lépéssel.

Éreztem, hogy nagyon furcsa képet vágok. Szinte belezsibbadt az arcom, ahogy lefagyott a döbbenettől. Elsőre nem is fogtam fel mindent az utolsó mondatból, mint amikor túl sok íz kavarodik az ember szájában, és idő kell, mire rájön, miket is eszik tulajdonképpen.

Mr. Franklin hagyott fél percet, hogy letöröljem az arcomról az ostoba megrökönyödést, majd megismételte, amit mondott, hogy ezzel segítsen ki:

– Bárhová el tudok jutni a földön egyetlen lépés alatt. A távolság számomra nem létezik. Sőt – ekkor felemelte mutatóujját –, ki tudok menni ebből a szobából úgy, hogy minden ajtó és ablak zárva van.

Kérdések árasztották el a fejem, de nem szóltam. Megbénított a helyzet, amibe kerültem. Mr. Franklin rám pillantott, majd ismét vissza a tűzre. Visszatette a kezét a másikra, és beszélt tovább. Mintha csak olvasott volna a gondolataimban, a legtöbb kérdésemre válaszolt is:

– Ezzel a képességgel nem volt nehéz beutazni a világot. Szinte mindenhol jártam, ahová ember csak bemehet, és jó néhány olyan helyen is, ahová még soha senki nem jutott el. Amikor ezt a *térlépést* csinálom, egyszerűen a tudatommal megnyitom a teret, az pedig kinyílik előttem, mintha egy karácsonyi gömbdíszbe néznék, csak ezerszer jobban. Meghajlik minden irányba, én pedig oda lépek, ahová akarok. Mindig úgy csináltam, hogy senki ne lásson meg, mert mások ezt úgy érezték volna, hogy egyszer csak előlépek a semmiből. De nagyon vigyáztam erre, és soha nem buktam le. Mindig elvegyültem, nem kérkedtem sem a képességemmel, sem a pénzemmel. Nem kötöttem fogadásokat, hogy mennyi idő alatt érek oda valahova, és nem lettem bűvész sem. Csak élveztem az életet, és kész. Nekem ebbe belefért néhány lopás, csalás, de komoly károkat nem okoztam senkinek. Pedig számtalan módon visszaélhettem volna a képességemmel. A világ összes bűnét elkövethettem volna, és soha még csak meg sem gyanúsítottak volna semmivel, de nem tettem, mert van tartásom, és volt is mindig. Persze ugyanígy megmenthettem volna sokakat a haláltól, vagy jobbá tehettem volna a világot valahogy, de ezt sem tettem. Lehet, hogy önzésből, lehet, hogy azért, mert nem akartam beavatkozni a dolgok menetébe, nem tudom biztosan. – Éreztem, hogy Mr. Franklin gyengül, mert némileg lassabban beszélt, mint amikor belekezdett. – A gyilkosságról jut eszembe, hogy az előző vezetőt tényleg én öltem meg, és valóban önvédelem volt. Ez volt az egyetlen alkalom, hogy ezt a képességemet valaki ellen használtam, de nem tehettem mást, akkor már egy öregember voltam, az a szemétláda pedig fiatal, gyors és erős, de rendesen az

őrületbe kergettem azzal, hogy folyton eltűntem előle, majd megjelentem máshol. Végül egy alkalmas pillanatban minden erőmmel odacsaptam a fejére a piszkavassal. Egyből összeesett, és nem is mozdult többet. Sohasem éreztem miatta büntudatot. Ha nem én, valaki előbb-utóbb elkapta volna. Mindenki emberére akad egyszer, és nem akkor, amikor számít rá.

Tartott egy kis szünetet, közben futólag ellenőrizte, hogy figyelek-e még. Elégedettnek tűnt. Elkerekedett szemmel hallgattam, az oroszánokat markolászva. Abszurd módon azon gondolkodtam, hogy ezt a karosszéket vajon a föld melyik részéről hozhatta, és hogyan.

– Régen jobban élveztem ezt – folytatta –, ma már nincs kedvem hozzá, de neked azért megmutatom, mert te rendes ember vagy, és amiért meghallgattál, megérdemled, hogy bizonyítékot is láss. Előtte azt még elmondom, hogy a térlépéssel az idő is megzavarodik egy kicsit. Ez egy olyan része a dolognak, amit én sem értek, de úgy sejtem, a tudósok sem tudják pontosan. A jelenség az, hogy amikor lépek a térben, mindenki más számára is lelassul az idő, amiből ők semmit sem érzékelnek, és számomra is, amiből én valamennyit azért érzek. Nos, ennél fogva, nemcsak az utazás idejét nyerem meg a térlépéssel, hanem még egy kis plusz időt is. Nagyjából kiszámoltam, és egy átlagos földi emberhez viszonyítva körülbelül százkilenc évet éltem. Ha hozzáadom az utazások idejét, akkor jóval több, ha pedig azt nézem, mennyinek érzem, hát nyolcvanháromnak. Érdekes, nem?

Kuncogott – bár egy külső szemlélőnek inkább hörgésnek tűnt volna –, majd egy kicsit elmerengett. Felkeltem, és betettem a kandallóba még két hasáb fát. Közben újra megtelt a

fejem kérdésekkel. A történet, amit elmondott, összhangban volt azzal, amit én tudtam, illetve nem tudtam róla. De mégis... hogyan lehet valaki képes ilyesmire? Ez lehetetlen. Mr. Franklin olyan, mint egy szuperhős, aki eltitkolta a szupererejét? Vajon át tudna lépni a Holdra is?

– Gyere – mondta –, ülj ide az ágyamra, közel hozzám!

Odaültem. Mr. Franklin az ablakra mutatott, ami a konyhakert felé nézett. Az alkonyatban felélénkült madarak röpködtek odakint, látszott a kerten túli sövény egy része is, és mögötte a fák, amik elrejtették a napot. De mindketten az ablakot néztük.

– Várunk egy kicsit – mondta. – Mindjárt jön.

Csendben ültem mellette, és néztem az ablakot. Egy sötét veréb repült az üveg felé, aztán a következő pillanatban nem is volt ablak. Minden lelassult, mintha álmodnék, és víz alatt játszódna le a jelenet. Akkor láttam, hogy nem egy veréb van ott, hanem maga a hím kardináispinty. Tőlem alig másfél méterre megállt a levegőben. Vörös szárnyai kiterjesztve lebegtek. Az ablak és a szoba fala, a karosszékkel együtt eltűnt, de a részleteiket felismertem a látóterem periferiáján elnyújtva, torzítva, elmosódva. Éreztem, ha felkelnék az ágyról, és párat lépnék előre, rálépnék a fűszernövényekre. Könnyedén kiléphetnék a szobából ott, ahol az előbb téglá, műanyag és üveg alkotott akadályt. A világ legtermészetesebb dolgának tűnt. Sőt, megérinthetném a madarat, pedig másodpercekkel korábban egy csukott ablak választott el tőle. Aztán kizökkentem ebből a káprázatos bénultságból, az ablak újra a helyén volt, a pinty pedig elhúzott a ház fölé. Mr. Franklinre néztem, de ő már ismét a tüzet szemlélte, és válaszolt a kérdéseimre anélkül, hogy feltettem volna:

– Jól láttad – mondta. – Ilyen ez.

Felálltam és odaléptem az ablakhoz. Megérintettem a kereket, az pedig szilárd volt, mint mindig. Egy igazi ablak, igazi üveggel. Visszaültem a karosszékbe.

– De hát hogyan? – kérdeztem. Hangom úgy csenghetett, mint egy naiv óvodásé, aki bűvésztrükköt látott.

– Elmondom azt is, most már nem számít... – Hangja reszelős köhögésbe fulladt. Erőtlenül megköszörülte a torkát, majd lehunyta a szemét. Azt hittem, nem nyitja ki többé, de aztán megszólalt, és újra a szelíd lángok táncát figyelte.

– Azt, gondolom, sejtet – mondta –, hogy nem ebből a korból származom. Én nagyjából négyszáz évvel később születtem, mint te.

Nem hittem volna, hogy a döbbenetnek vannak szintjei, de akkor éreztem, hogy túlteszek magamon. Jó, hogy éppen nem nézett felém, mert az állam biztosan a padlóig esett, miközben a szemöldököm fent lehetett a homlokom közepén.

– Az a kor rettenetes – folytatta. Arca elkomorodott, de szomorúság is látszott rajta. Úgy éreztem, hogy kicsit mintha magának is mesélne. – Legalábbis számomra az volt. Mindent a technika ural, az emberi kapcsolatok felszínesek, de leginkább digitálisak. Sok minden lehetséges, de a szabályzás totalitárius elveket követ. Az emberek agya ugyanúgy programozható, mint manapság a telefonok. Ezt a térlépést is így kaptam. Az apám kifizette, majd feltöltötték az agyamra. Azóta képes vagyok rá. Azért kaptam, hogy ne menjen el az utazással az időm. Apám is így közlekedett, világméretű üzleteket vitt, nekem pedig idővel át kellett volna vennem a helyét. Arany élet várt rám: biztos üzletek, rengeteg pénz, luxus – és

képességek. A világ leggazdagabb öt százalékába születtem. Aki nem ide születik, ilyen technológiákról nem is tud. Viszont a különféle képességekkel együtt jár a folyamatos megfigyelés és ellenőrzés. De a baj nem is ez volt, hanem az egész világ személytelensége. Bárhová utaztam, ugyanazt láttam. A technológia az úr, az emberek pedig eszközökbe, programok mögé bújva élik az életüket. Mint egy virtuális világban. Az öngyilkosságon gondolkodtam, amikor a fülembbe jutott, hogy az egyik észak-amerikai egyetem laboratóriuma olyan gépet tervezett, amivel lehetséges az időben ugrani. Az éles tesztekre nem kaptak engedélyt, sőt a kormány a hadsereg felügyelete alá vonta a további kutatásokat. Elhatároztam, hogy megpróbálok visszajönni, ebbe a korba, ahol a technológia még csak kényelmet jelentett, és nem kerekedett felül az emberiségen. Olyat tettem, amit csak egyetlen ember, egyszer tudott megcsinálni. Kijátszottam a biztonsági rendszert, és megszöktem az időn át. Másfél évig terveztem az akciót, gondosan ügyelve, hogy semmilyen feltűnést ne keltsek a megfigyelő rendszerekben. – Mr. Franklin ismét köhögött egyet, de most máshogy. Erőtlenül, alig hallhatóan, majd még lassabban folytatta: – Előnyömre vált, hogy nem voltak túl éberek, és soha nem gondolták volna, hogy egy gazdag huszonéves (vagy egyáltalán bárki) eldobja magától az ottani életét. Azt hiszem, másodperceken múlt, hogy megállítanak-e, de végül elszöktem, és lehetetlen visszamenni, onnan pedig senki sem jöhet ugyanide. Képzelem, milyen fejetlenség volt, mikor eltűntem. Milyen szigorításokat vezethettek be, annak ellenére, hogy azt sem tudják, túléltem-e. Semmit nem hoztam magammal, csak a képességemet a fejemben. – Az elégedett

emberek nyugalomával sóhajtott egyet, majd mesélt tovább: – Így kerültem ide, és jól döntöttem. Csodás életem volt, jó emberekkel kötöttem tartalmas barátságokat a világ minden táján. Egész életemben utaztam, és az utazás a legjobb módja, hogy pusztán az életet magát élvezzük. Ez egy gyönyörű kor, és egy varázslatos bolygó. Itt még lehet beszélgetni az emberekkel, mutogatni, ha valaki másik nyelvet beszél, majd nevetni, ha nem értjük egymást. Még ér valamit a család fogalma, és valamit a hűség is. – Mr. Franklin lehunyta a szemét, közben még annyit suttogott maga elé, hogy: – Jó volt.

Minden erőmre és koncentrációmra szükségem volt, hogy befogadjam és valamennyire magam elé képzeljem azt a sok különös dolgot, amit elmesélt nekem. A kérdéseimet fogalmaztam a fejemben, amikor feltűnt, hogy még mindig csukva a szeme. Takarója a hasán, rajta összekulcsolva a keze. Elment, otthagytott magamra a kérdésekkel, és a dilemmával, hogy minden, amit mondott, igaz, vagy egy morbid ugratás csupán. A fal, ami megnyílt, tényleg a tér meghajlása volt, vagy csak képzelődtem, miután annyi furcsaságot hallottam előtte. Sosem fogom tudni eldönteni.

Az éjszakám ráment, hogy kihívjam a temetkezésieket, és velük Mr. Franklin méltó elhelyezéséről gondoskodjak. Már világosodott, amikor hazaértem. Miután aludtam pár órát, visszatértem a házhoz, hogy közöljem a hírt azokkal, akiket ez érint, majd előkészítsünk mindent a következő lépésekre.

Amikor aztán dél körül kiültem a teraszra pihenni egy kicsit, újra végiggondoltam, amiket előző este Mr. Franklin mondott nekem. Az egész nagyon valótlannak tűnt, de emlékeztem rá, hogy ott, a szobájában mindent elhittem neki.

Eszembe jutottak a történetek, pletykák, amiket róla vagy tőle hallottam, és azok az események, amiket én magam láttam. A legtöbbjük értelmet nyert. Annyira nem is élt visszavonultan, mint hittük, épp csak ide járt kipihenni a világ többi pontján átélt kalandjait. Szerintem ez a farm lehetett az ő hobbikertje, ahová pihenni jött, miközben bejárta a világot. Bárhogy is volt, én hiszek neki, mert csak úgy állt össze a kép: az élete.

[Ha tetszett a történet, értékeld a szerző oldalán:
ronilcaine.com](http://ronilcaine.com)

Nézd meg Ronil Caine regényeit is (klikk a borítókra),
használnak a Mr. Franklin titka novellához:

Embermásolós thriller >>>

<<< Szörnyes-nyomozós horror

Nanotechnológiás-ügynökös akció >>>

